

Kızılığa Büründü

– sahrayeli · 06 Mayıs 2016

Kızılığa BüründüGecenin karanlığı yüreğime çöktükçe, Çırpınan iççekişler, Kızılığa büründü, Gözlerim yaşlarını ıssızlığa döktükçe, Umutsuzca tekişler, kızılığa büründü. Kaybolurken bulutlar zifri arasında, Kalp ise deva arar, kabuksuz yarasında, Cebelleşip dururken bahtının karasında, Yavaş yavaş yitişler, kızılığa büründü. Benliğin kuytusunda kendine hayrı yokken, Düşünemezdi bile gamı kederi çokken, Sınandığı dertlerle, zulüme karnı tokken, Sona varan bitişler, kızılığa büründü. Güvendiği dağların karları erimedi, Buz tuttukça yüreği murada eremedi, Yitirilmiş ömrüyle hesabı veremedi, Haksızlığa itişler, kızılığa büründü. Ne bugün ne dününde, görmedi ki hiç vefa, Hasrete dayanarak gönül çektirdi cefa, Üç günlük dünyasında, süremez miydi sefa? İmkansıza gidişler, kızılığa büründü. Nesrin Önem 06. 05. 201